

บทที่ 1

บทบาทของครู

1. บทบาทของครู (THE INSTRUCTOR'S ROLE IN TRAINING)

ผลสำเร็จของการรบจะสัมฤทธิ์ผลได้ด้วย การฝึกสอนของครู กับผู้รับการฝึกสอนหรือนักเรียนซึ่งทหารแต่ละคน หรือ หน่วยได้รับการฝึกสอนไป

แผนการฝึกแต่ละแผนจะสำเร็จผลได้ย่อมขึ้นอยู่กับ ครูทหาร ซึ่งทำการฝึกสอนแก่ผู้รับการฝึกคือ ทหาร

ถ้าครูทุกคนเป็นครูสอนชั้นเยี่ยมได้แล้ว ย่อมทำให้กองทัพเป็นกองทัพที่พร้อมด้วยหรือ อีกนัยหนึ่งกล่าวได้ว่า ถ้าอยากให้ทหารช่างได้ชื่อว่าเป็น ENGINEER FIRST แล้วจะต้องมี INSTRUCTOR FIRST เสียก่อน

2. คุณลักษณะของครูที่ดี (CHARACTERISTICS OF A GOOD INSTRUCTOR)

ครูที่ดีควรมีคุณลักษณะ 5 ประการ ดังนี้

2.1 มีความรู้ในวิชาที่สอน (KNOWLEDGE OF THE SUBJECT)

ย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้งอยู่แล้วว่า ครูจะต้องมีความรู้ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี เมื่อต้องทำหน้าที่เกี่ยวกับการฝึกสอน ยิ่งไปกว่านั้นครูควรมีประสบการณ์ทั้งในสนามและตำรา เป็นความเข้าใจที่ผิดอย่างมากที่ยังเข้าใจอยู่ว่าประสบการณ์ในสนามอย่างเดียวเท่านั้นก็จะเป็นการเพียงพอแล้วที่จะทำการสอนผู้อื่นเขาได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางตำรา ขอให้เข้าใจเสียใหม่ว่าประสบการณ์ในสนามนั้นเป็นเพียงเครื่องช่วยฝึกให้ครูได้นำมาประเมินค่าของเนื้อหาของเรื่องที่น่ามาทำการสอน เพื่อให้วิชาที่สอนนั้นสมเหตุสมผลเท่านั้น ครูที่ดีจะต้องมีความรู้ให้สูงและกว้างขวางยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกในวิชาที่ทำการสอนและควรจะต้องได้มีการเตรียมตอบปัญหาหรือข้อสงสัยใด ๆ ของนักเรียน ที่จะเกิดในขณะที่ทำการสอนนั้นได้ดีอีกด้วย

2.2 มีความรู้ในเรื่องเทคนิคการสอน (KNOWLEDGE OF TEACHING TECHNIQUES)

ความรู้ที่ว่าจะสอนอย่างไรนั้น เป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่งต่อการสอนที่ดี และเป็นเหตุผลอย่างดีที่แสดงให้เห็นว่า ทำไมเราจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการฝึก และปรับปรุงครูกันขึ้น ในกองทัพของเราครูจะต้องสามารถใช้หลักการ, วิธีการ และเทคนิคของการสอนที่ได้รับการอบรมในหลักสูตรไปใช้ให้ได้ผลดีที่สุด

2.3 มีบุคลิกลักษณะดี (POSITIVE PERSONALITY)

คำว่า บุคลิกลักษณะจะจำกัดความได้ว่า ผลรวมของสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับตัวบุคคลคนหนึ่งคนใด ซึ่งทำให้นบุคคลอื่นเกิดกิริยาตอบสนองขึ้นเกี่ยวกับเรื่องความพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจต่อบุคคลนั้น ฉะนั้นกล่าวได้ว่า บุคคลใดมีบุคลิกลักษณะดี ก็หมายถึง ผู้นั้นได้รับการตอบสนองจากบุคคลอื่นด้วยความพึงพอใจนั่นเอง มิใช่ว่าเป็นคุณสมบัติลึกลับใด ๆ ที่เกิดขึ้นในบุคคลผู้นั้นหาไม่ สำหรับเรื่องบุคลิกลักษณะนี้เราอาจสร้างสมหรือพัฒนาให้เกิดขึ้นได้ โดยเพ่งเล็งและปรับปรุงลักษณะเฉพาะบุคคลให้เกิดมี

ขึ้น ครูทุกคนจะต้องได้พัฒนาคุณลักษณะเหล่านั้นด้วยตนเองเพื่อจะได้นำไปใช้ร่วมกับการสอนให้ได้รับผลดี เช่น ความกระตือรือร้น และความจริงใจเป็นต้นและต้องหลีกเลี่ยงคุณลักษณะที่ไม่ดีต่างๆซึ่งจะไปขัดขวางการสอน เช่น การยกตนข่มท่านหรือความหยิ่งยะโส เป็นต้น

2.4 มีคุณลักษณะเป็นผู้นำ (LEADERSHIP ABILITY)

การบริหารงานในหลักสูตรก็เป็นความรับผิดชอบที่สำคัญอันหนึ่งของความเป็นผู้นำ การบริหาร หมายถึง การเตรียมการของหลักสูตร, การรับ-จ่ายอุปกรณ์และยุทธโปกรณ์ต่าง ๆ การทำสถิติ, การลดความสิ้นเปลือง, การปรับโครงการตามความต้องการของนักเรียน, การทำรายงานต่าง ๆ และการทำงานด้านธุรการต่างๆซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหลักสูตรอันจะทำให้เกิดผลดีในการสอน, หลักสูตรจะต้องได้รับการบริหารจัดการ ถ้าต้องการจะให้การสอนได้รับผลดี

2.5 มีทัศนคติว่าเป็นงานวิชาชีพ (PROFESSIONAL ATTITUDE)

ครูผู้ซึ่งมีความสำนึกอยู่ว่า งานครูนี้เป็นเสมือนงานอาชีพอย่างหนึ่งแล้ว ก็จะได้ทำการสะสมความรู้และความชำนาญในวิชาที่ตนจะสอนให้เพิ่มพูนขึ้น และพยายามทุกวิถีทางที่จะปรับปรุงสมรรถภาพในเชิงสอนให้เกิดมีมากขึ้น จากนั้นยังต้องมีความเห็นอกเห็นใจ และเข้าใจปัญหาต่างๆของนักเรียน และให้ความเป็นธรรมของนักเรียนแต่ละคน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ครูพูดและทำในระหว่างการสอน ก็จะเป็นไปในลักษณะแสดงออกด้วยใจจริงตามที่ได้พูดและทำลงไป สิ่งเหล่านี้จะเป็นผลสะท้อนต่อทัศนคติของครูไปสู่นักเรียนตลอดจนวิชาที่สอนและโครงการสอนในครั้งนั้นๆ ทัศนคติของครูและเนื้อหาตลอดจนถึงรับการฝึกด้วย

3. การปรับปรุงตัวครู (INSTRUCTOR IMPROVEMENT)

ครูสามารถที่จะปรับปรุงตนเองได้โดยอาศัยความพยายามเท่านั้น ความจริงมีอยู่ว่า ครูย่อมสอนเป็นครั้งคราวมิได้หมายความว่า เมื่อนั้นถือว่าได้ทำการปรับปรุงตนไปแล้ว หรือไม่ก็ว่าปีนี้ได้รับคำชมเชยหรือได้รับการยกย่องเป็นครูชั้นเยี่ยมแล้ว ปีหน้าก็ต้องเป็นครูชั้นเยี่ยมอีก ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่

3.1 รู้ว่าอะไรทำให้สอนดี (KNOW WHAT MAKES GOOD INSTRUCTION)

ในการที่จะใช้ความพยายามของครู เพื่อปรับปรุงตัว ครูจะต้องเริ่มต้นด้วยการรู้ซึ่งถึงหลักเบื้องต้นของการสอนที่ดีเสียก่อน แล้วครูจะต้องปรับตัวเองให้เข้าสู่มาตรฐานที่แน่นอนอันหนึ่งด้วยตนเอง

3.2 สังเกตครูคนอื่น (OBSERVE OTHER INSTRUCTORS)

ครูจะต้องดำรงรักษาความผิดแผกแตกต่างจากคนอื่นของตนไว้ ในขณะที่จะทำการปรับปรุงเทคนิคของคน ครูควรจะต้องได้สังเกตดูครูคนอื่น เพื่อมุ่งหมายที่จะเรียนรู้จากเขาผู้นั้นแต่ก็ไม่ควรจะทำลอกแบบ ถึงแม้ว่าจะมีความสามารถเลียนแบบได้ดีที่สุด ครูที่มีสมรรถภาพสูงจำนวน 2 คน อาจมีบุคลิกลักษณะแตกต่างกันอย่างมาก และใช้เทคนิคคนละอย่าง ก็ต้องนับว่าครูทั้งสองคนนั้นทำหน้าที่สอนได้ดีเยี่ยม ฉะนั้น ครูที่เป็นผู้สังเกตครูคนอื่นควรจะต้องใคร่ครวญดูว่า อะไรที่ทำให้เขาสามารถทำได้ดีเช่นนั้น และแล้วก็เพิ่มพูนคุณลักษณะทางเทคนิคแก่ตนซึ่งตนรู้ดีอยู่แล้ว ดีกว่าที่จะไปเพิ่มพูนคุณลักษณะที่ตนพบว่าชอบแต่แล้วตนเองไม่มีคุณลักษณะเช่นนั้นเลย

3.3 วิเคราะห์ลักษณะของตนเอง (ANALYZE YOUR OWN CHARACTERISTICS)

การประเมินค่าและการวิเคราะห์ด้วยตนเอง เป็นสิ่งจำเป็นในการปรับปรุงตน ครูควรจะใช้ความพยายามอย่างสม่ำเสมอที่จะประเมินค่าการสอนของตนเอง และวิเคราะห์คุณลักษณะของตนเอง เพื่อที่จะค้นหาให้พบว่าอะไรเป็นจุดที่ดีเด่น และอะไรเป็นจุดอ่อนของตน หากพบว่าอะไรเป็นจุดเด่นก็ให้เสริมสร้างขึ้น หากพบว่าอะไรเป็นจุดอ่อนก็ให้รีบแก้ไขเสีย

3.4 มุ่งปรับปรุงเฉพาะอย่าง (CONCENTRATE ON SPECIFIC ELEMENTS)

ความก้าวหน้าในการปรับปรุงจะทำได้โดยการมุ่งปรับเทคนิคเฉพาะเรื่อง และก็ทำอย่างมีระเบียบในการปรับปรุง ทักษะคติโดยทั่วไปในส่วนของครูที่ทำดี เมื่อได้มีการยกย่องหรือชมเชยแล้ว ย่อมไม่ค่อยจะนำมาใช้ในการปรับปรุงนัก ความมุ่งมั่นที่จะปรับปรุงควรจะต้องปรับปรุงในส่วนเฉพาะที่เกี่ยวข้องในเรื่องการสอนเป็นสำคัญ

3.5 ให้อื่นช่วยเหลือร่วมมือด้วย (SEEK HELP OF ASSOCIATES)

ตัวของครูเอง ไม่สามารถประเมินค่าตนเองได้หรือดูตัวเองไม่ออก จึงควรที่จะต้องอาศัยผู้อื่นให้มาช่วยสังเกตการสอนของตนให้ และควรจะต้องยอมรับคำแนะนำจากผู้อื่นด้วยความยินดี บุคคลอื่นที่ดี ครูผู้ช่วยที่ดี และผู้ตรวจการณศึกษาก็ดี สามารถชี้จุดอ่อนหรือจุดเด่นให้กับครูได้ดีกว่าตนเองเป็นอย่างมาก

3.6 พยายามปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ (MAKE CONSTANT EFFORT TO IMPROVE)

ทักษะของครูซึ่งมีงานของตนจะตัดสินใจได้ด้วยความพยายามของตนเอง หลังจากการสอนนักเรียนไปแล้วทุกครั้ง ครูที่ดีจะต้องถามตนเองอยู่เสมอว่าทำอย่างไรจึงจะทำการสอนให้ได้ดีกว่าครั้งที่แล้ว ครูย่อมไม่พอใจสิ่งใดนอกจากคำว่า "ดีที่สุด" ความตื่นตัวที่จะเฝ้าหาวิธีที่ดีที่สุดอย่างสม่ำเสมอ ในการที่จะปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และเป็นสิ่งเดียวที่จะปรับปรุงตน

4. การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน (DEVELOPING GOOD RELATIONSHIP WITH STUDENT)

เพื่อให้ได้รับความสำเร็จโดยสมบูรณ์ ครูจะต้องได้รับความยกย่องนับถือและไว้วางใจจากนักเรียน การแสดงออกของครูที่จะให้ได้รับการยกย่องดังกล่าวดังกล่าวจะต้องทำไปโดยมีความจริงใจ และมีวัตถุประสงค์หรือมีจุดมุ่งหมาย ครูควรยกย่องในบุคลิกลักษณะของนักเรียนแต่ละคน โดยไม่คำนึงถึงชาติตระกูล, ชั้นวรรณะและสติปัญญา ครูต้องมีความเป็นกันเองกับนักเรียน และที่สุดจะต้องเป็นคนหนักแน่นและเปิดเผย ในเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนและกองทัพบก วิธีที่ดีเลิศในการเสริมสร้างทักษะที่ถูกต้องต่อบทเรียนคือ คิดถึงนักเรียนที่ประกอบด้วยคุณลักษณะดังต่อไปนี้.-

4.1 ต้องถือว่า นักเรียนเป็นผู้ใหญ่ทั้ง ร่างกาย, จิตใจ และอารมณ์

4.2 ถือว่านักเรียนทุกคนมีจุดมุ่งหมายอย่างแรงกล้าและอยากได้รับความรู้มากที่สุดในการฝึกนั้น ๆ

4.3 ต้องถือว่า นักเรียนทุกคนย่อมมีความสนใจที่จะรับการฝึกทางปฏิบัติ จากทฤษฎีและเนื้อหาของความรู้ที่ให้ นักเรียนจะได้รับความรู้ ตามความจำเป็น และความต้องการแห่งงานของนักเรียน นักเรียนต้องมีความสนใจในเรื่อง ทำไม และอย่างไร เมื่อถูกสั่งหรือขอร้องให้ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง

4.4 นักเรียนจะให้ความเชื่อมั่นและวางใจ โดยพลันต่อครูผู้ซึ่งมีความรู้และความสามารถที่จะมอบความรู้ในวิชาที่สอนอย่างมีประสิทธิภาพ และจะเลื่อมความนับถือได้โดยพลันเช่นเดียวกันกับครูที่ไร้ความสามารถ

4.5 คนเราจะมีคุณสมบัติแตกต่างกันในทางร่างกาย, อุปนิสัย, มั่นสมอง, การศึกษา, ประสบการณ์ที่ผ่านมา ความมุ่งมาตปรารถนาต่อผลสำเร็จและความมั่นคงแห่งอารมณ์ ครูจะต้องระมัดระวังในเรื่องความแตกต่างที่กล่าวมาแล้ว และจะต้องได้นำมาใคร่ครวญพิจารณาไว้อย่างไรก็ตาม “คนเราส่วนมากสามารถที่จะเก่งได้ถ้าได้รับการสอนที่ดี”

5. ข้อเสนอแนะสำหรับครู (ADVICE TO INSTRUCTORS)

ครูจะต้องปฏิบัติตามกฎดังต่อไปนี้.-

5.1 อย่าขู่นักเรียนเพื่อปิดบังความไม่รู้ของตน ครูต้องรู้วิชาที่สอนโดยถ่องแท้ แต่แม้กระนั้นแล้วก็ตามก็อาจจะเกิดมีคำถามซึ่งครูตอบไม่ได้ ถ้าครูไม่รู้คำตอบควรต้องยอมรับเสียโดยดีว่าไม่รู้แล้วพยายามหาคำตอบที่ถูกต้องนำมาตอบกับนักเรียนโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

5.2 อย่าใช้คำสบประมาทหรือคำหยาบโลน ถ้าครูขึ้นใช้จะทำให้ขาดศักดิ์ศรี และขาดการเคารพยำเกรงจากนักเรียน

5.3 อย่าใช้คำเยาะเย้ย หรือพูดถากถางเนื่องจากจะเกิดการตอบโต้จากนักเรียนอย่างช่วยไม่ได้ เพราะนักเรียนจะเกิดความรู้สึกแค้นเคือง เมื่อแต่ละคนเกิดความขุ่นเคืองแล้วสมองของเขาเหล่านั้นจะถูกปิดกั้นในการเรียนรู้ทันที

5.4 อย่าพูดให้นักเรียนเกิดความท้อถอย ครูควรพูดให้กำลังใจแก่นักเรียน ให้นักเรียนได้มีความรู้สึกว่าเป็นโชคดียิ่งนักนักเรียนได้มีโอกาสได้รับความรู้และประสบการณ์ และมีโอกาสพบปะเพื่อนในชั้น ซึ่งมีประโยชน์ในการประกอบอาชีพของทุกคนในภายหลัง

5.5 อย่าขาดความอดทน ความเซื่องช้าหรือความไม่สามารถเรียนได้ของนักเรียนนั้น อาจหมายถึงถึงว่า ครูจะต้องเปลี่ยนวิธีการและเทคนิคการสอนวิธีอื่นมาใช้